

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 7Co/489/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1513243672  
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1513243672.1

## Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 383 408, so sídlom Karadžičova 17, Bratislava, zast. Mgr. Miroslavom Vilímom, advokátom so sídlom Michalská 9, Bratislava proti odporcovi: U. S., A.. XX.XX.XXXX, W. D. XX, W., štátny občan SR, o zaplatenie 54 euro s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 18. mája 2015, č.k. 41C 15/2015-60, jednohlasne (pomerom hlasov 3:0) takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutej časti potvrdzuje.

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 54 euro s úrokom z omeškania 9% ročne z dlžnej sumy od 01.05.2012 do zaplatenia, náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok 16,50 euro, náhradu trov právneho zastúpenia 29,29 euro do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku návrh zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 v spojení s ust. § 150 ods. 2 O.s.p. a úspešnému navrhovateľovi, majúcemu v konaní len nepatrný neúspech, priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 16,50 euro a trovy právneho zastúpenia podľa § 10 ods.1 a § 15, vyhl. č. 655/2004 Z.z., za jeden úkon právnych služieb (podanie návrhu) vo výške 29,29 euro (16,60 euro, režijný paušál 7,81 euro + 20 % DPH), s odôvodnením že predmetný spor je z procesného ale aj hmotnoprávneho pohľadu sporom menej náročným, čo je zrejme aj z totožného postupu právneho zástupcu, používaného pri zastupovaní navrhovateľa vo všetkých sporoch, typovo zhodných s prejednaným prípadom a náhrada jedného úkonu právnej služby aj reálne zodpovedá rozsahu poskytnutej služby.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, navrhol zmenu napadnutej časti rozsudku a priznanie celej náhrady trov prvostupňového i trov odvolacieho konania, s odkazom na nesprávne právne posúdenie veci v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. i aplikáciu nepríslušnej právnej normy na zistený skutkový stav a v dôsledku toho na porušenie základných právnych princípov, na ktorých je O.s.p. postavený a súčasne sú garantované Ústavou. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 150 ods. 2 O.s.p., z dikcie ktorého vyplýva, že jeho aplikácia je možná iba v tom prípade, ak sú súbežne splnené dve podmienky - ide o drobný spor a hodnota vyčíslených trov je neprimeraná k výške uplatnenej pohľadávky. Definíciu neprimeranosti zákon ale neobsahuje, a teda pri drobných sporoch, pri ktorých by trovy nemali prevyšovať hodnotu pohľadávky, je potrebné zohľadniť kritéria ako dôvod podania žaloby, či počet relevantne vykonaných úkonov vo veci. Nemožno teda podľa navrhovateľa ani pri drobných sporoch uzavrieť, že sú neprimerané, aj keď ich výška presahuje hodnotu sporu. V predmetnom konaní však v žiadnom prípade nemožno hovoriť o neprimeranosti uplatnených trov, nakoľko tieto boli vyčíslené za

skutočne nevyhnutné úkony potrebné pre úspešné uplatnenie práva. Navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca nevykonávali v priebehu konania žiadne nadbytočné (resp. irelevantné) úkony, za ktoré by si následne uplatňovali trovy konania. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn. II. ÚS 56/05-38 a IV. ÚS 45/06-32 z ktorých vyplýva potreba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že si uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu neutrpel oproti inému účastníkovi, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní, materiálnu ujmu v dôsledku platenia trov konania, i na to, že ak by odporca neporušil svoju povinnosť, nebol by navrhovateľ nútený podať žalobu na súd. Zdôraznil, že právny zástupca si uplatnil len takú výšku odmeny za právne zastúpenie, akú predpokladá príslušný právny predpis a podanie žaloby bolo výlučne dôsledkom porušenia povinnosti odporcu riadne a včas platiť poisťné a nevyvodenie následkov súdneho konania v podobe uloženia povinnosti nahradiť trovy konania je v rozpore s jednou zo základných zásad občianskeho súdneho konania, vyjadrenej v ustanovení § 1 O.s.p..

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 200ea ods. 1 O. s. p., ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1 000 eur, od toho okamihu, ide o drobný spor.

Podľa § 150 ods. 2 O. s. p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Nemožno mať pochybnosť o tom, že výška navrhovateľom požadovanej sumy 54 euro spolu s uplatneným príslušenstvom klasifikuje konanie v tejto konkrétnej veci ako drobný spor.

V prejednávanej prípadе odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s odôvodnením týkajúceho sa odvolaním napadnutej výrokovej časti rozsudku, keď súd prvého stupňa po právnej stránke správne posúdil danú vec a dospel k správnejmu záveru, že nakoľko v predmetnej veci ide o drobný spor, sú navrhovateľom uplatnené trovy konania neprimerané voči uplatnenej pohľadávke a v danej veci sú splnené predpoklady na rozhodnutie o náhrade trov podľa § 150 ods. 2 O.s.p.. Práve ustanovením § 150 ods. 2 O. s. p. bola s účinnosťou od 15. októbra 2008 pre náhradu trov konania v drobných sporoch zakotvená výnimka zo zákonnej zásady plnej zodpovednosti účastníkov za výsledok konania (§ 142 ods. 1 O. s. p.). Táto výnimka predstavuje tzv. moderačné právo súdu spočívajúce v možnosti súdu nepriznať či znížiť náhradu trov konania prisudzovanú účastníkovi s plným či prevažným úspechom v spore a to za splnenia dvoch zákonom ustanovených podmienok pre takýto postup, z ktorých prvou je povaha sporu (teda okolnosť, že ide o drobný spor) a druhou, že trovy konania (ktorých náhrada sa požaduje) sú neprimerané voči pohľadávke. Neprimeranosť trov voči pohľadávke v drobnom spore nastáva vtedy, pokiaľ trovy konania v úhrne dosahujú vyššiu sumu než samotná uplatňovaná pohľadávka (nerentabilnosť vedenia sporu), ako je tomu v prejednávanej veci. Ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p. je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou ponechávajúcou na zvážení súdu, či trovy konania sú voči uplatnenej pohľadávke neprimerané, resp. čo vôbec pod neprimeranosťou treba rozumieť. Ide teda o také ustanovenie, ktoré dáva relatívne široké medze pre sudcovské uváženie, resp. sudcovský zmysel pre spravodlivosť.

Zo spisu vyplýva, že právny zástupca navrhovateľa si voči odporcovi uplatnil náhradu za zaplatený súdny poplatok za návrh na začatie konania v sume 16,50 euro a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 58,58 euro, a to za 2 úkony právnej služby á 16,60 euro: prevzatie a príprava veci, písomné podanie na súd, režijný paušál: 2x á 7,81 euro a 20 % DPH vyčíslené podľa vyhl.č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov v platnom znení. Uvedené trovy konania v celkovej výške 75,08 euro však prevyšujú uplatnenú pohľadávku, a preto sú voči nej neprimerané.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď využijúc moderačné právo v zmysle § 150 ods. 2 O. s. p. priznanú náhradu trov konania znížil tak, že navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 16,50 euro a trov právneho zastúpenia priznaných podľa § 10 ods.1 a § 15, vyhl. č. 655/2004 Z.z., za jeden úkon právnych služieb (podanie návrhu) vo výške 29,29 euro (16,60 euro, režijný paušál 7,81 euro + 20 % DPH) s odôvodnením, že

predmetný spor je z procesného ale aj hmotnoprávneho pohľadu sporom menej náročným, čo je zrejme aj z totožného postupu právneho zástupcu, používaného pri zastupovaní navrhovateľa vo všetkých sporoch, typovo zhodných s prejednaným prípadom a náhrada jedného úkonu právnej služby aj reálne zodpovedá rozsahu poskytnutej služby. Keďže neprimeranosť výšky navrhovateľom požadovaných trov konania v porovnaní s výškou pohľadávky uplatňovanej v spore vo veci samej je v predmetnom prípade markantná (v pomere k predmetu konania 54 euro spolu s príslušenstvom celkové uplatnené trovy konania navrhovateľa predstavujú takmer 1,5 násobok sumy uplatnenej pohľadávky), odvolací súd nevidí dôvod na to, aby zasiahol do voľného uváženia súdu prvého stupňa, ktoré rozhodne nevybočuje so zákonom ustanoveného rámca vyplývajúceho z ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p..

Pokiaľ ide o navrhovateľom uvedenú judikatúru Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 56/05-38 a IV. ÚS 45/06-32, k tejto odvolací súd udáva, že táto nie je bez ďalšieho aplikovateľná na prejednaný prípad. Vo vzťahu k označeným rozhodnutiam je treba podotknúť, že ich predmetom nebolo posudzovanie výkladu a aplikácie ustanovenia § 150 ods.2 O.s.p. zakotvujúceho možnosť výnimočného postupu pri rozhodovaní o trovách konania v drobných sporoch (citované ustanovenie je účinné až od 15.10. 2008).

Na základe uvedeného odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods.1 v spojení s ust. § 142 ods.1 O.s.p., keďže odporca majúci plný úspech v odvolacom konaní, si právo na náhradu trov konania neuplatnil a trovy odvolacieho konania mu z obsahu spisu ani nevyplývajú.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné